

KRONIEK.

I TIMOTHEÛS 5:18.

»Den dorschenden os zult gij niet muilbanden«.

Te Amsterdam vergaderde dezer dagen in het »Americain Hotel« de »Vereenigingsraad der Centrale van hoogere Rijksambtenaren«. De gemiddelde hoogte van deze heeren is ons onbekend, maar zij moet vrij aanzienlijk zijn. Immers er bestaat een vrijwel recht evenredig verband tusschen deze grootheid en den tijd, waarin een »zeker, niet nader te definieeren gevoel«, den lijdens verbiedt te spreken over het weinig overeenstemmende tusschen de hoogte van hunne positie en de laagte van hun tractement.

Thans hebben zij gesproken en vrij duidelijk ook. Men meende (niet ambtelijk waarschijnlijk) »te mogen hopen en verwachten, dat in Nederland de ambtenaren niet zouden worden gedreven tot machtsmiddelen, als welke in Zwitserland noodgedwongen, doch met onmiddellijk succes, werden aangewend«.

Met deze voorzichtige aanduiding gaf men te kennen, dat zelfs een hooge ambtenaar wel eens meer last van zijn maag dan van zijn fatsoen kon krijgen en dan op den duur rebelsch wordt en óók het bijltje erbij neer zou kunnen gooien. Zelfs ondanks de commissie Stork!

De commissie Stork, de gezegende commissie Stork, die de rechterhand niet laat weten wat de linker doet en met *gene* zooveel mogelijk terug tracht te halen van het weinige, dat *deze* gaf.

De beloften der commissie schijnen intusschen reeds een merkwaardig gebeuren te hebben verschoven. Zijn wij wel

ingelicht, dan stond er voor enkele maanden opgericht te worden een vereeniging van menschen, die eertijds zich slechts in kransjes groepeerden, een vakvereeniging van professoren, zoowaar. Of men zich zou aansluiten bij het N. V. V. is natuurlijk noch onbekend, maar zeker is het, dat men niet langs den gewonen hierarchieken weg, (waarop zoovéél is zoek geraakt), maar *linea recta*, pressie wenschte uit te oefenen op de regeering ter verkrijging van lotsverbetering. Uitstel behoeft geen afstel te zijn. De gezindheid is er om den eersten stap te zetten in de goede richting. Een professor is ook een mensch en het is niet in te zien, waarom hij zelfs nu nog genoeg zou blijven nemen met een loon, dat zijne voorgangers in 1876 werd toegekend, en óók niet, waarom hij op den duur zou berusten in de veel te lage verhooging, die Stork c. s. beloven.

Aan het einde van den cursus 1915-'16 nam de docent voor conserveerende tandheelkunde afscheid van Payenborch, na gedurende enkele jaren veel van zijn kostbaren tijd te hebben gegeven en als *contra-prestatie* van de gemeenschap f 2000.— per jaar te hebben ontvangen.

Zijn plaats is nog niet vervuld.

Thans volgt de *klinicus-prothetist* zijn voorbeeld. Terwille van de historische nauwkeurigheid zij vermeld, dat deze, onder gunstige constellatie, een hooger honorarium had weten te bedingen.

Natuurlijk is het verre van mij te zeggen, dat deze geachte collega's werkten aan het onderwijs, dat hun beiden dierbaar was, terwille van het geld. Hunne *personen* blijven hier buiten discussie, omdat zij in *dit* verband voor mij slechts *gevallen* zijn. Hun bedanken is een symptoom, dat niet door bijkomstige verschijnselen verdoezeld mag worden; een symptoom, dat hoort in dezelfde reeks als de dreigende »hogere ambtenaren« en de bijna dreigende professoren.

Meen niet, dat ik deze dingen te *plat-materialistisch* zie. In schatting van idealisme, van lofwaardige eerezucht, van

»bevrediging van hooger orde dan geld alleen, door het besef een gemeenschapsbelang te dienen«, doe ik voor niemand onder. Maar zeker is voor mij, dat het idealisme schooner zal bloeien, de eerezucht langer haar motorische kracht zal behouden en de bevrediging minder vlug in haar tegendeel zal omslaan, indien de overheid door een behoorlijke belooning' blijk geeft, bewezen diensten althans te waardeeren.

Nu zoekt men nieuwe leiders.

»Niet voort — maar hooger planten, zult gij U«, zegt Zarathustra.

Hun moet idealisme niet vreemd zijn. Zij moeten liefde hebben voor hun vak en voor de jonge menschen, die zij het zullen leeren. Zij moeten een practische blik bezitten en een wetenschappelijken geest, een »managing power» en een paedagogisch talent; zij moeten hebben de ervaring van leeftijd en het vuut der jeugd!

Een bloeiende practijk zullen zij geheel of voor het grootste deel moeten prijsgeven en de schier onuitputtelijke werkkraft hunner beste jaren mogen ruilen voor vier duizend gulden per jaar, plus het disconto van hun idealisme.

Wie helpt ze zoeken?
